

Sygn. akt I CSK 2371/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa Z. W. i E. W.
przeciwko K. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 7 września 2021 r., sygn. akt II Ca [...], II Cz [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana K. W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 7 września 2021 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w B. z 8 lutego 2021 r. poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów Z. i E. W. solidarnie kwoty 64 311, 11 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Pozwana umotywowwała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, *czy ustalenie treści istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego w rozumieniu art. 376 § 1 k.c. może nastąpić w sposób dorozumiany po powstaniu stosunku prawnego będącego źródłem regresu między współdłużnikami* oraz powołała się na oczywistą zasadność skargi, która – w jej ocenie – wynika z naruszenia art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. oraz art. 376 § 1 k.c. poprzez dokonanie wykładni oświadczeń woli z pominięciem treści zawartej umowy kredytowej i sprzecznie z ustalonymi przez Sąd uzgodnieniami stron poprzedzającymi zawarcie umowy kredytowej oraz z pominięciem okoliczności, w których zostały złożone oświadczenia woli stron, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów. Zdaniem pozwanej w sprawie doszło również do oczywistego naruszenia art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, iż roszczenie powodów zostało wykazane co do wysokości, podczas gdy z treści zebranych w sprawie dowodów nie wynika, kiedy i jaką dokładnie kwotę powodowie uścili na podstawie spornego stosunku umownego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13).

Przedstawione zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. Pytająca myli bowiem ustalenie treści istniejącego już stosunku prawnego z jego powstaniem. Stosunek prawny pomiędzy powodami a pozwaną – współkredytobiorcami powstał bowiem najpóźniej w chwili powstania stosunku głównego, a ocena sposobu zachowań finansowych pozwanej posłużyła sądowi odwoławczemu jedynie do ustalenia treści tego stosunku i nie świadczy o jego ukształtowaniu się po zawarciu umowy kredytu. Przeciwnie, do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie należy między innymi brak zdolności kredytowej pozwanej i jej brata w chwili zaciągania zobowiązania wobec banku, a także okoliczność niepartycypowania przez powodów w prawie własności zakupionej nieruchomości. Wszystkie te okoliczności towarzyszące zaciągnięciu kredytu zostały przez Sąd drugiej instancji rozważone i wzięte pod uwagę, co jednocześnie niweczy jeden z argumentów pozwanej podanych na poparcie tezy o oczywistej zasadności skargi. Stosunek prawny między stronami sporu, tj. porozumienie czworga kredytobiorców co do zakresu partycypacji finansowej w kosztach kredytu został zatem wyinterpretowany przez Sąd z jednoznacznych zachowań poszczególnych kredytobiorców. Co więcej Sąd Okręgowy dokonał szczegółowego wyliczenia, jaką część wszystkich kosztów kredytu ponieśli powodowie. Zgodnie zaś z tymi wyliczeniami poniesiona przez nich część przewyższała ułamek, jaki przysługiwałaby im we własności nieruchomości, gdyby współuczestniczyli także w umowie sprzedaży, nie zaś jedynie w umowie kredytu. Zatem argumentacja pozwanej dotycząca równych udziałów w spłacanym zobowiązaniu nie mogłaby się ostać choćby z tej przyczyny.

Aby wykazać oczywistą zasadność skargi należy powołać niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani

opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20). Skarżąca oparła zaś uzasadnienie tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na własnej ocenie stanu faktycznego sprawy, odmiennej od ustaleń poczynionych przez sąd odwoławczy, co jest niedopuszczalne także na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[as]